

Hensyn til Enkepensioner, der ligesom nu foreslaas beregnede til en Sjerdedel af Mandens Pension, er Regulativet i § 4 indrettet saaledes, at enhver derefter beregnet Pension bliver delelig med 48.

De særegne Bestemmelser, som Loven af 9de April 1851, § 5, giver angaaende Afstedigelse for en indgaaet Kapitulations Udlob, ere udeladte i Forslaget, fordi saadanne Kapitulationer ikke længer kunne indgaae. Af samme Grund er den i Lovens § 3 givne Bestemmelse om den, der træder tilbage til en lavere Klasse, udeladt. Forsaavidt der for Tiden findes Nogen, som endnu fra ældre Tid tjener paa Kapitulation, eller Nogen, som enten allerede er traadt eller i Følge hidtil gjældende Regler endnu kan træde tilbage til en lavere Rønningsklasse, vil den ham i Genhold til Loven af 9de April 1851, §§ 3 og 5, tilkommende Ret være ham forbeholdt ved dette Forslags § 33.

Til § 5.

Lovforslagets § 5, der svarer til Lovens § 6, er i den førnævnte Udvalgsbetænkning af 20de Mai 1870 foreslaaet at skulle bortfalde, da Udvalget mener, at en slig Understøttelse altid vil kunne gives, naar Omstændighederne tale derfor, men at den ikke bør tilsiges forud i en saadan Almindelighed. Da imidlertid Affattelsen af denne Paragraf netop er saaledes, at Understøttelsen kun kan gives under anbefalende Omstændigheder, har man ikke kunnet dele Udvalgets Betænkning, men har derimod anset det rettest at have en udtrykkelig Udtalelse om, at de der omhandlede Understøttelser kunne gives for en vis kortere Tid, forsaavidt der ikke findes Grund til at give dem som vedvarende. Det skal tilføies, at ogsaa den nu gjældende Lov er bleven anvendt paa denne Maade.

Til § 6.

Til Lovforslagets § 6 Nr. 5 havde Udvalget stillet et Ændringsforslag, hvorefter den tilstaaede Pension eller Understøttelse skulde opbøre, naar Vedkommende ved Dom var funden skyldig i en i den offentlige Mening værdiløsende Handling; en hertil svarende Tilføielse er foretaget i nærværende Forslag.

2det Kapitel.

Invalidforsørgelse.

Som et klart og bestemt fastholdt Princip, der allerede er antydet i den legale Benaevnelse, har Loven paalagt Staten en Forsorg for Invaliderne (saa vel som ogsaa for deres og de Faldnes Efterladte), grundet paa, at den ved Krigstjeneste paadragne Legemsbeskadigelse eller anden Svaghed har tilintetgjort eller væsentlig forringet den Vedkommendes Evne til tilstrækkeligt at sørge for sig selv og sin Familie, men tillige betinget af, at hans økonomiske Stilling ikke gjør en saadan Forsorg overflødig. Det saaledes i Loven fastslaaede Princip er yderligere udviklet i den Bestemmelse, at den ene og i de allerfleste Tilfælde aldeles overveiende Del af Invalidforsørgelsen (Lovens § 12 b) uden noget Hensyn til den Paagældendes Tjenestetid og Tjenestegrad fastsættes i Forhold til den Betydning, hans Legemsbeskadigelse eller Svaghed har som Afbræk i hans Evne til at sørge for sig selv og sin Familie. At Loven her ved først og fremmest tager Hensyn til selve Legemsbeskadigelsens eller Svaghedens Beskaffenhed i og for sig, hvilket har faaet sit Udtryk i den i Lovens § 12 paa dette Grundlag fastsatte Tredeling af Invaliderne, er en Selvfølge; men Forsørgelsens Princip vilde være brudt, hvis Loven ikke samtidig havde fastsat et Spillerum for Valget af de paagældende Forsørgelsesbeløb i hver Invalditetsafdeling og bestemt (§ 14), at dette Valg indenfor de givne Grændser skal være ikke blot paa den Forskjellighed, som indenfor den samme Invalditetsafdeling kan findes med Hensyn til Beskadigelsens Indflydelse paa Arbejdsdygtighed og Erhvervsøve, men ogsaa paa Vedkommendes Nidkjærhed og Dueltighed i Tjenesten, hans Familieforhold og mer eller mindre trængende Stilling, samt derhos bestemt, at selv den som vedvarende tilstaaede Forsørgelse for den heromhandlede Dels Vedkommende under forandrede Omstændigheder enten kan forhøies eller forringes eller ganske inddrages; thi først ved disse Bestemmelser bliver Statens Understøttelse af Invaliderne i Virkeligheden en Forsorg for dem.